ANUL V. - No. 24.
15 Octomvrie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar şi în Românul necinstit şi înstrăinat!"

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „A R D E A L U L
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL V. — Nr. 24 279052 Cluj, 15 Octomvrie 1929

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

„Liga Apărării Naţionale Creştine"

MANIFEST CĂTRE ROMÂNI

FRAŢI CREŞTINI,

Dela marele războiu, au trecut zece ani. In timpul acesta, toate ţările care au luat parte la uriaşa luptă — chiar şi acele învinse, ca Bulgaria şi Turcia — s'au refăcut. România singură, nu numai că nu s'a putut reface, dar a dat îndărăt.

La noi, tot avântul biruinţii — bucuria nespusă a Unirii tuturor Românilor — s'a prefăcut în descurajare. **Unitatea naţiei, a dat naştere vrajbei.** Ieri, fraţii noştri de sub stăpânirile străine, priveau cu speranţă la Românii din Regat: voind să fie „Români!" Astăzi — sub stăpânirea românească — ne privesc cu decepţie şi ne zic, amărâţi, „Regăţeni": cerând să fie „Ardeleni" sau „Basarabeni".

E un dezastru unic, în analele istoriei. E o pervertire monstruoasă a lucrurilor, care ne pune **trei întrebări,** cerând răspuns imediat dela noi:

Care este cauza acestei stări de suferinţă şi de dezbinare a naţiei? Cine are răspunderea ei? Cum o vom înlătura?

Fraţi creştini,

Şasezecişitrei de ani de crudă experienţă, dela 1866 la 1929 — dar mai ales acei zece ani din urmă, dela războiu încoace — nu mai lasă nici o îndoială, asupra răspunsului:

Cauza stării de suferinţă, şi de învrăjbire, a naţiei româneşti, este cârmuirea partidelor, sistemul de guvernare, nepotrivit cu dezvoltarea ei socială, cu firea sa însăşi, şi cu tradiţia ţării.

Dezvoltarea socială a poporului românesc, nu este ca acea a popoarelor, dela care am împrumutat sistemul de guvernare — ca să se guverneze ca însăşi. Firea cuminte a Românului înţelege ca cei mai destoinici — recunoscuţi, nu făcuţi — să conducă pe ceilalţi. Tradiţia a fost că ţara să fie guvernată de un Domn, — cum i se şi zicea „Gospodar" — cu puteri absolute, şi răspunzător — ajutat de sfatul boerilor, impuşi prin calităţile, situaţia şi meritele lor pentru ţară, din tată în fiu: răspunzători faţă de Domn.

Dar „Constituţia" — pe care noi am luat-o dela celelalte naţii, cu altă dezvoltare socială, cu altă fire, şi cu alte tradiţii — se razimă: pe **„alegere".** Nu pe **realitatea noastră,** ci pe o închipuire, pe **ficţiunea străină,** care zice, cum şi este aiurea:

Art. 33. Toate puterile Statului emană dela naţiune...

La noi — fiindcă „naţiunea", nu este îndeajuns de pregătită, ca să emane dela dânsa toate puterile Statului — am ajuns la **sistemul contrar:**

Toate puterile naţiunei, emană dela Stat.

Statul este totul. Naţiunea nimic. Statul el însuşi — în care „Domnul" nu are nici o putere — se rezumă în **„partide".** Va să zică: partidele sunt totul. Statul nimic. Partidele, la rândul lor, în mod fatal, se reduc la politicianii care le alcătuesc — fără nimic mai presus — ei rămânând de-a dreptul stăpâni pe puterile Statului. Aşadar: politicianii sunt totul, partidele nimic.

Fiind astfel un Stat fără naţie — după cerinţele Constituţiei — am ajuns să fim o naţie fără Stat.

Căci „Statul partidelor", nu este Stat — nu este lege, nu este ordine, nu este cinste, nu este administraţie publică — ci este nelegiuire, este anarhie, este prădăciune, este exploataţie particulară: fără control.

„Sistemul parlamentar", cum i se zice — după care „naţiunea" alege deputaţi şi senatori, ca să controleze guvernul, şi să facă legile, formând „Corpurile legiuitoare" — la noi, este o parodie, o mare minciună, o înşelăciune. Căci deputaţii şi senatorii, nu îi alege „naţiunea", ci îi numeşte guvernul. Astfel constituite, „Corpurile legiuitoare", nu pot să exerciteze nici un control, asupra guvernului, care le-a ales. Cazul din urmă, cu „demisiile în alb", impuse de guvernul naţional-ţărănist — deputaţilor şi senatorilor **săi** — a dat pe faţă, în chip grosolan, această parodie, cu dependenţa ruşinoasă, a reprezentanţilor naţiunii faţă de guvern, pe care pretind că „îl controlează". Dovedind încăodată, că deputaţii şi senatorii, sunt numai nişte **paraziţi,** cari nu îndeplinesc nici o funcţiune utilă în Stat. Dar este mai rău.

Căci dacă „partidele", îşi stăpânesc partizanii înlăturând orice control al guvernului — la rândul lor, partizanii, stăpânesc partidele: făcând ca această guvernare să satisfacă purrurea numai interesele lor personale în paguba ţării.

Că doar partidele, nu se pot sinucide, nemulţumindu-şi partizanii. Pe când ţara: poate să rabde.

„Statul partidelor", astfel este un monstru, o asociaţie de exploatatori ai „puterii": cari trăesc din călcarea legilor, din abuzuri, din „afaceri", în paguba naţiei. Prin urmare: cu desfiinţarea însăşi a Statului, a cărui menire este să apere interesele naţionale.

La această cauză de perturbare generală, şi de sărăcire obştească se mai adaugă risipa de bani, nedespărţită de acest sistem de guvernare vicios. Cheltuelile alegerilor pentru Cameră şi Senat — cari în ultimul timp s'au făcut în toţi anii — cu diurnele deputaţilor, şi senatorilor şi cu întreţinerea cancelariilor Camerei şi Senatului — au costat sute de milioane pe an, din banii cu greu munciţi ai contribuabililor: fără ca să răsplătească cu nimic sacrificiile, acestora. Ci din contră. Aşa că dacă am fi guvernaţi, şi mai rău — dar fără Cameră şi Senat — am fi mai în folos: cruţându-ne, cel puţin, cheltuelile lor, şi urmăririle nenorocite ale „interventiilor" abuzive, din cari trăesc sutele de deputaţi şi senatori paraziţi.

Aici ajungem, în sfârşit, la ultima consecinţă şi cea mai generală, care ameninţă existenţa însăşi a naţiei româneşti — datorită sistemului nostru de guvernare greşit: **parazitismul Jidanilor.**

Corupând pe politicianii partidelor, stăpâni pe guverne, Jidanii au făcut ca puterile Statului naţional-românesc, să servească interesele lor jidăneşti: împotriva Românilor.

E o monstruozitate unică, nemai văzută în toată lumea:

Statul naţional, făcând ca naţionalii săi, să fie înlăturaţi depe teritorul lor, de către străini. Românii de către Jidani.

Aceasta este trista realitate. Acesta este răspunsul lămurit la întrebările ... se: care este **cauza** stării de suferinţă şi de dezbinare a naţiei româneşti — a imposibilităţii sale de a se reface după războiu — şi **cine are răspunderea?**

Cauza este regimul de guvernare greşit.

Răspunderea o au partidele politicianilor paraziţi, exploatând ţara împreună cu Jidanii.

Starea la care am ajuns — după aproape şaptezeci de ani de guvernare a partidelor cu puteri absolute — se vede, şi nu mai lasă nici o îndoială asupra cauzei şi răspunderii ei.

Fraţi creştini,

Desnaţionalizarea oraşelor României — faptul cel mai grav, unic şi el la popoarele civilizate — se datoreşte numai sprijinului dat Jidanilor, de politicianii din partide, cari au lăsat pe Români fără nici o apărare faţă de invazia parazitismului jidănesc: călcând toate legile cari i-ar fi putut ocroti.

Pământurile, pădurile, fabricile, exploatările, furniturile, de tot felul, au fost acaparate de Jidani, cu ajutorul aceloraşi paraziţi din partide, luând parte la jafurile lor scandaloase, în calitate de „membri în consiliile de administraţie", a tuturor întreprinderilor jidăneşti.

Banca Naţională a României, a servit mai mult interesele Jidanilor, acordând credite de sute de milioane, cu procente scăzute, băncilor, industriaşilor, arendaşilor şi proprietarilor Jidani în concurenţa cu Românii: expropriaţi de Jidani, cu banii ieftini ai Statului românesc.

Agricultura a fost ruinată, prin descurajarea muncii agricole, datorită preţurilor de jefuire fixate de Jidanii cartelaţi, cu îngăduirea tuturor guvernelor care în fiecare an, discută „finanţarea recoltei". Pe când Ministrul agriculturii, în loc să intervină cu **fapte** — ca să pună capăt jafului, scrie — „scrisori către agricultori": învăţându-i cum să întoarcă miriştile, din timp, ca să dea mai multe producte. Pentru a le vinde apoi la Jidani, fără preţ.

Armata invadată de Jidani, — soldaţi, şi acum, în mare număr, ofiţeri de rezervă, lipsiţi de orice calităţi ostăşeşti — este ameninţată să piardă valoarea sa combativă, rămânând expusă tuturor trădărilor cari vor compromite apărarea ţării, aşa precum le cunoaştem din războiul trecut.

Biserica, stă inactivă, neîndeplinindu-şi misiunea ei socială firească — în spiritul lui Hristos — de a apăra pe creştini. Conducătorii săi, „teologi", Ierarhi ai Bisericii, şi preoţi — vârâţi în partidele jidănite — invoacă „iubirea aproapelui", şi „planul divin": ca să apere pe Jidani, şi să-şi justifice atitudinea lor vinovată, faţă de neam şi de lege.

Taxele şcolare exagerate, îndepărtează pe Români, în deosebi pe săteni, dela învăţătură, în folosul Jidanilor, cari singuri le mai pot plăti, şi astfel, prin carte, rămân stăpâni pe cultura şi pe conducerea politică a ţării.

Universităţile cu profesorii jidăniţi, lucrează la întunecarea conştiinţii naţionale româneşti a studenţilor, crescând o generaţie de tineri fără nici un ideal, şi gata să se pună şi ei — ca trântori ai partidelor — în slujba Jidănimii parazitare.

Funcţiile publice, trec progresiv în mânile Jidanilor, înlăturând tot mai mult pe Români — cu scopul vădit de a jidăni administraţia ţării, în deosebi justiţia — după modelul Bucovinei, de sub stăpânirea Austriei.

Finanţele Statului, datorită risipei guvernelor de partid, au ajuns să nu se mai poată echilibra, decât cu amanetarea ţării la Jidani: primind controlul străin la Banca Naţională a României, în Administraţia Monopolurilor Statului, la Căile Ferate Române, şi ori unde s'ar mai cere, de-acum înainte de împrumuturile cămătăreşti progresive.

Dările împovorătoare, peste puterile contribuabililor, nu ajung ca să plătească datoriile, să acopere cheltuelile Statului şi să umple golurile, lăsate în casele publice, din cauza fraudelor de sute de milioane, cari nu mai contenesc.

Alcoolismul, datorit vânzării libere a spirtului industrial otrăvitor — fabricat şi vândut în cea mai mare parte de Jidani, dar consumat numai de Români — istoveşte puterile muncitoare ale ţării, împiedică orice bună stare, prin economie, sporeşte în mod îngrozitor mortalitatea copiilor, şi seacă însuşi izvorul vitalităţii naţionale.

Administraţiile comunale, trecând tot mai mult în mânile Jidanilor, susţinuţi de politiciani, în partidele cărora se înscriu, ca „Români", ating principiul de stăpânire suverană a naţiei româneşti pe teritoriul ei, România. Iar Jidanii având administraţiile comunelor în mânele lor, se vor folosi de dânsele în paguba Românilor, lăsându-i fără nici o protecţie.

România a ajuns astfel un adevărat teritoriu colonial jidănesc, cu regiuni întregi — Maramureşul, Bucovina, Basarabia — stăpânite de Jidani, în număr covânşitor, şi pe cari ei le c.nsideră depe acum ca pământuri ale lor: pentru că guvernele partidelor nu le opun nici o rezistenţă şi nici o hotărâre de a susţine şi a da întâietate Românilor, organizându-i, ca să se apere.

Corupţia generală — pornind de sus, dela politicianii paraziţi, din partide, corupţi de Jidani, şi prin corupţia directă a acestora — s'a întins asupra ţării întregi, ca o epidemie morală istovitoare, compromiţând bunul renume al naţiei, şi făcând ca ea să nu se poată reface.

Anarhia, la care asistăm — cu cetele organizate de **„bătăuşi"** profesionişti, luptând contra cetelor de „voinici", pentru pradă — este ultima cauză fatală inerentă regimului, care duce la distrămarea Statului.

In puţine cuvinte:

Aceasta este opera partidelor, văzută de toţi: datorită sistemului de guvernare greşit.

Sistemul acesta, a avut ca rezultat sărăcia şi umilinţa, şi a dat naştere, în toate straturile naţiei româneşti, unei **porniri de revoltă** împotriva partidelor: gata oricând să izbucnească în cine ştie ce mişcări violente.

Cum vom înlătura aşadar această stare de suferinţă a naţiei: care nu mai poate să dureze, pentrucă îi primejdueşte fiinţa? Aceasta este ultima întrebare, la care trebue să răspundem.

Fraţi creştini,

„Liga Apărării Naţionale Creştine". formată la 4 Martie 1922 — tocmai în momentul când, partidele votau Constituţia, cu drepturile Jidanilor — şi-a dat seamă, dela început, de cauza răului, şi s'a constituit anume ca organizaţie politică, economică şi culturală: **cu misiunea de a trezi conştiinţa naţională, ca putere activă de apărare a naţiei româneşti, prin ea însăşi, împotriva partidelor şi a parazitismului organizat al Jidanilor.**

Deaceea a zis, din primul moment, chemând pe toţi Românii la luptă:

Liga nu este partid. Nu voeşte să fie partid. Nu va fi niciodată partid.

Dar aceasta nu însemnează — cum au spus-o politicianii din partide, şi Jidanii — că L. A. N. C.: pentru că nu este „partid", nu ar putea guverna. Ci tocmai din contra.

Caracterul L. A. N. C., ca Ligă, şi nu ca partid, este legitimaţia sa pentru a cere guvernul: în momentul când guvernarea partidelor — ca partide — ne-a dus la ruină.

Cea dintâiu chestiune generală, în adevăr, de un interes deosebit, ce se pune acum, faţă de criza de guvernare, este acea a **guvernării L. A. N. C.,** pe care unii nu o cred posibilă, din cauza tocmai o programului său, împotriva Jidanilor, cu neputinţă de realizat, în împrejurările actuale, — zic ei — iar alţii, pentru că L. A. N. C. nu ar putea să guverneze, neavând „oameni".

Faţă de falimentul partidelor, astăzi văzut, care au dus ţara la marginea prăpastiei, şi de afirmarea tot mai pronunţată a unor mişcări populare, şi a unor organizaţii politice pentru **„dictatură",** cari dovedesc hotărîrea marei mulţimi de a scăpa de partide — dar fără ca să arate în ce fel înţeleg să schimbe starea de azi — L. A. N. C. are datoria să spună pentru orice eventualitate:

Cum şi cu cine va guverna.

Lămurit şi fără încunjor:

L. A. N. C. va aplica principiul organizaţiei sale, la guvernarea ţării: guvernând cu autoritatea absolută a Preşedintelui, ajutat de Consilii tehnice — fără Cameră şi Senat — prin decrete legi.

Inlocuirea actualei maşinării hodorogite a guvernării cu deputaţi şi senatori, aleşi de partide, şi cari au costat, până acum, miliarde, trebue să înceteze. Guvernarea directă, prin oameni, nu fictiv, ci efectiv răspunzători — fără acoperirea aşa ziselor „Corpuri legiuitoare", făcute anume ca să înlăture orice răspundere — va pune capăt acestei guvernări abuzive, absurde care ne-a sărăcit şi a corupt toată ţara.

Dar **cu cine** să guverneze L. A. N. C.? Am spus: L. A. N. C., nu îşi va alege miniştrii, numai dintre membrii săi, competenţi şi încercaţi, oferind toate garanţiile tehnice şi morale, ci şi — că de aceea este „Ligă", şi nu partid — din rândurile acelor în afară de cadrele organizaţiei sale, cari formează ceea ce numim noi şi vom stărui, tot mai mult să se înfăptuiască **„Inaltul Consiliu de Apărare Naţională",** din care cunoaştem, depe acuma, oameni vrednici destui, gata să ne dea oricând concursul lor luminat.

Să se încerce, şi se va vedea.

Dar cine: să încerce? Apoi de bună voe — de dragul Jidanilor — desigur că nu va încerca nimeni, cu L. A. N. C.

Poporul să-şi impună voinţa.

De aceasta e vorba. Deaceea trebue să muncim, şi să ne organizăm tot mai temeinic.

Acuma, a fost numai ca să se ştie.

Hotărârea L. A. N. C. este: să guverneze.

L. A. N. C., are **un sistem de guvernare,** corespunzător tradiţiei, împrejurărilor grele, de azi, şi stării de dezvoltare a poporului nostru.

L. A. N. C., are **oameni** destui — cu cari să poată guverna — nu trântori paraziţi, ca cei din partide, în slujba Jidanilor.

L. A. N. C., mai presus are **o doctrină, un program, şi o disciplină** în sine — cari îi garantează şi îndrumează guvernarea — nu haos anarhic, ca acel din partide, din cauza căruia ele neau dus la ruină.

Cât despre ceeace ar zice: „străinătatea", sau ar face „Liga Naţiunilor" — dacă L. A. N. C. ar veni să-şi aplice doctrina şi programul — voiu observa că în momentul acesta chiar, Arabii apărându-şi pământul, îi ucid pe Jidani în massă, şi le distrug coloniile: fără ca „străinătatea", în afară de Jidani ei singuri, să zică ceva, şi fără ca „Liga Naţiunilor", să poată interveni. In acelaş timp, mişcări puternice, „antisemite", se produc pretutindeni. Dăunăzi a fost, la Nürnberg, marele congres al **naţionaliştilor** germani, cu „Svastica", şi cu aceleaşi tendinţe, ca şi L. A. N. C. In Rusia vecină, Jidanii sunt supuşi înfometării oficiale, ca nemuncitori, şi expuşi pogromurilor zilnice, prevestitoare a marelui pogrom general, care nu este departe. In Grecia, poporul îi alungă cu bătăi din alegeri. In Austria, în Germania în Ungaria, în Danemarca, în Suedia, în Franţa, în Anglia, în America chiar, lupta contra Jidanilor, se afirmă tat mai hotărât. Situaţia de astăzi, nu mai

este ca cea dela 1879, când România era izolată. In asemenea condiţii:

Guvernarea L. A. N. C., nu numai că este posibilă, dar se impune, ca o necesitate de acord cu celelalte popoare.

Să avem încredere în noi:

L. A. N. C. va guverna.

Fraţi creştini,

A guverna, este a prevedea şi a preveni.

Ori ce guvernare are ca scop să prevadă, şi să înlăture cauzele de suferinţă a unei naţii, pentru a o păstra, şi a-i da putinţa să se dezvolte ca putere creatoare a culturei umane, în forme originale: pe cari numai ea poate să le creeze, prin însuşirile sângelui ei.

„Partidele", nu au prevăzut şi nu au prevenit: nu numai neînlăturând cauzele cari compromit existenta naţiei româneşti, dar fiind ele însăle cauza lor.

L. A. N. C. prevede şi previne.

Creindu-se ca organizaţie de luptă, cu o doctrină luminoasă şi un program lămurit, L. A. N. C. singura este capabilă să înlăture cauzele de suferinţă a neamului nostru, şi să-i asigure — cu orice preţ — existenţa.

Desnaţionalizarea oraşelor Românieі: L. A. N. C. o va înlătura, prin ocrotirea elementelor româneşti cu exproprierea Jidanilor, paraziţi — pentru cauză de utilitate naţională a creării clasei de mijloc — întocmai cum s'a făcut la sate, cu proprietarii romani, pentru cauză de utilitate naţională, a întăririi clasei ţărăneşti.

Pământurile, pădurile, fabricele, exploatările, furniturile — acaparate de Jidani, prin corupţia politicianilor din partide, — L. A. N. C. le va readuce, prin expropriere, în patrimoniul naţional: dând pământurile şi pădurile sătenilor, cari le exploatează; impunând fabricelor, personal de conducere şi capital românesc; rezervând exploatările şi furniturile pentru Români.

Banca Naţională a României: L. A. N. C. o va face să servească interesele naţionale, mărind creditul băncilor româneşti, şi impunându-le să sprijine pe Români, în comerţ şi industrie, cu procentele scăzute, pe care ea le acordă.

Agricultura: L. A. N. C. o va regenera, prin ridicarea preţurilor; prin sporirea producţiei; prin finanţarea recoltei; prin organizarea vânzării cerealelor; prin înlăturarea intermediarilor Jidani paraziţi.

Armata: L. A. N. C. o va curăţi de Jidani — în schimbul unor taxe, pe cari le vor plăti, şi impunându-le, după trebuinţă, servicii în afară de front — şi va spori, prin orice sacrificii, puterea ei combativă, care este razimul de existenţă a naţiei.

Biserica: L. A. N. C. o va întări, făcând-o să-şi îndeplinească rolul ei social, în spiritul adevărat al Evangheliei lui Hristos — aşa precum a zis el Jidanilor că sunt din „tatăl lor diavolul" — ajutând pe Români, în luptă cu Jidanii satanici, dar nu luându-le apărarea, şi amestecându-se cu dânşii cum fac „teologii", Ierarhii şi preoţii astăzi, ca membri ai partidelor jidănite.

Taxele şcolare: L. A. N. C. le va reduce, rezervând şcoalele româneşti pentru Români, şi dând subvenţii proporţionale Jidanilor — în conformitate cu litera tratatelor — ca să-şi facă ei singuri şcoalele lor.

Universităţile: L. A. N. C. le va naţionaliza, prin **„numerus clausus"**, reducând pe Jidani la proporţia lor generală, şi impunând totodată profesorilor universitari obligaţia unei educaţii strict naţionale a studenţilor români, sub pedeapsa înlăturării imediate dela catedre, a profesorilor dovediţi jidăniţi.

Funcţiile publice: L. A. N. C. le va rezerva Românilor, cu excluderea, absolută a Jidanilor — aşa precum ei ne exclud din comerţ şi industrie — şi pentru că Jidanii nu pot să exercite, în nici o privinţă, suveranitatea naţiei româneşti.

Finanţele Statului: L. A. N. C. le va echilibra, prin economii reale, severe; prin suspendarea Camerei şi Senatului; prin activarea exportului; prin stârpirea fraudelor, edictând o legislaţie specială pentru fraudatori; prin sporirea veniturilor din industrii, şi exploatări în regie: înlăturând împrumuturile cămătăreşti şi controlul străin.

Dările împovărătoare: L. A. N. C. le va uşura progresiv, făcându-le să cadă asupra tuturor deopotrivă, şi scăzându-le treptat dela cei mai săraci, cu mărirea impozitelor de lux.

Alcoolismul: L. A. N. C. îl va reprima, cu severitate, prohibind fabricarea şi vânzarea alcoolului industrial; reducând numărul cârciumelor: scoţând pe cârciumarii Jidani dela sate, interzicând beţia publică a banchetelor cari fac din băutură degradatoare o cinste; pedepsind pe beţivi.

Administraţiile comunale şi judeţene: L. A. N. C. le va rezerva numai Românilor, ca un drept, exclusiv de suveranitate a naţiei lor, cu excluderea Jidanilor, cari nu pot să fie deţinătorii puterei executive a Statului românesc.

Corupţia generală: L. A. N. C. o va lecui, prin însuşi sistemul său de guvernare: prin suprimarea politicianilor paraziţi; prin disciplinarea administraţiei, cu sancţiuni imediate, severe; prin controlul averilor funcţionarilor publici, şi ale reprezentanţilor Statului; prin confiscarea bunurilor, a căror provenienţă cinstită, nu s'ar putea dovedi, cu pedepsirea exemplară a fraudatorilor.

Anarhia partidelor: L. A. N. C., o va face imposibilă, întrucât ţara nu va mai fi redusă la guvernarea politicanilor paraziţi, al căror singur obiectiv este prada, prin cucerirea „puterei".

Programul de guvernare, al L. A. N. C., se prezintă aici, rezumat în măsurile lui esenţiale: făcute ca să înlăture cauzele de suferinţă a naţiei, datorite **guvernării partidelor.**

Intrebăm:

Este vre-o măsură, din toate acestea, propuse de L. A. N. C., — care să nu fie necesară, raţională, posibilă? Sau: este cineva să conteste cauzele de suferinţă a naţiei româneşti, şi eficacitatea acestor măsuri, pentru a le înlătura? Sau: se mai găseşte vreun Român, cu scaun la cap, care să poată crede, că „partidele", a căror guvernare ne-a dus la starea de azi: ar putea să o schimbe, dacă şi-ar prelungi guvernarea?

Ceeace nu a fost — pentru că nu putea să fie — nimeni nu poate susţinea că va fi. **Guvernarea partidelor, este vicioasă în principiul ei.** Ea nu poate să dea alte roade, decât acelea pe cari le-a dat: ducându-ne la peire.

Să nu ne jucăm, aşa dar, cu existenţa acestui popor chinuit, care şi-a pierdut răbdarea. Să nu ne lăsăm înşelaţi de iluzii: dovedit imposibile. Şi — mai a-

les — să nu căutăm a înşela pe ceilalţi: prefăcându-ne că am avea încă iluzii, pentru partide, ca să ne sustragem răspunderi, şi să continuăm a profita personal.

Ceasul judecăţii a sunat pentru toţi.

Un nou sistem de guvernare se impune.

Toate **faptele** unei experienţe politice îndelungate — peste cari nu putem trece — vin să rostească verdictul istoriei fără apel:

Guvernarea partidelor este sfârşită.

Sfârşită în sine. Sfârşită prin rezultatele ei. Sfârşită pentru orice conştiinţă luminată. Ceea ce însemnează că, în fapt, această guvernare abuzivă, absurdă, se va mai putea totuşi prelungi o bucată de vreme: până ce se va lumina toată lumea. Dar când?

Aici este primejdia. Un **alt sfârşit** — mai repede — ne ameninţă:

Guvernarea partidelor, se va putea prelungi — cu aceleaşi abuzuri — până ce o va da peste cap: violenţa mulţimii.

Sunt semne îngrijorătoare, cari lasă să se întrevadă şi posibilitatea **acestui sfârşit.**

Fraţi creştini,

L. A. N. C. nu se impune — în concurenţă cu partidele — ca să dobândească „puterea". Ea este impusă de **raţiunea lucrurilor,** mai presus de voinţele oamenilor.

Din rândurile marei mulţimi, a Românilor nedreptăţiţi, — dupăce au fost înşelaţi de toate partidele, a căror perindare, la scurte intervaluri, în ultimul timp, a dat pe faţă toată incapacitatea şi necinstea guvernării lor — se aud glasuri prevestitoare:

„Să vină Cuziştii!"

„Iar dupăce îi vom încerca şi pe aceştia — fără ca să ne facă dreptate — vom şti ce avem de făcut!"

Abuzurile partidelor, au provocat desnădejdea mulţimii. La capătul desnădejdii: apare **violenţa.**

Raţiunea lucrurilor, cere să o prevenim. Nu prin altă violenţă, a Statului. Ci înlăturând cauzele de nemulţumire, cari o produc.

Misiunea istorică a L. A. N. C., este să formeze conştiinţa naţională a Românilor, ca pe cale pacinică să înlăture sistemul de guvernare vicios şi abuziv, al partidelor: prevenind violenţa mulţimii, prin măsuri legale imediate.

Aceste măsuri legale — capabile să dea satisfacţie intereselor superioare ale naţiei româneşti, ajunsă la marginea răbdării — sunt cuprinse în programul, şi în sistemul de guvernare al L. A. N. C. **Altele nu sunt.**

Naţia românească, voeşte să existe, ca naţie liberă, pe deplin stăpână pe teritoriul ei, România — fără nici o împărţială cu nimeni — şi să-şi dezvolte cultura naţională, fără amestec străin.

Partidele ne-au făcut să împărţim România cu Jidanii, paraziţi: cari falşifică cultura naţională românească. Ei ca stăpâni pe munca productivă, şi pe destinele naţiei româneşti muncitoare. Românii, ca robi.

Aceasta hotărît: **nu se poate!**

O catastrofă, asemănătoare cu acele cari s'au produs în tot decursul istoriei, din cauza parazitismului Jidanilor — cari se produc şi sub ochii noştri, cu volenţe sângeroase, aiurea — va interveni, în mod fatal, şi la noi. Istoria se repetă. Aceleaşi cauze, produc aceleaşi efecte.

L. A. N. C. cheamă pe toţi Românii în jurul steagurilor cu „Svastica" — la luptă, pentru „Hristos, Regele, Naţiunea" — pentru apărarea prin lege: a culturii naţionale româneşti şi a pământului ei strămoşesc. In ultimul ceas.

Ascultaţi glasul vremii:

Prin unire la izbândă!

Să trăiască „România Românilor!"

Preşedintele Suprem al L. A. N. C.

A. C. CUZA.

Iaşi, de Inălţarea Sf. Cruci, 1929.

Cronica internă

Şeful partidului liberal, Dl. Vintilă Brătianu, arătând nepriceperea, goana după căpătuială şi lipsa de simţ românesc a guvernului Maniu-Mihalache, a spus că acest guvern „nu mai poate dăinui într'o Românie mare şi nouă".

Mare ştim cu toţii că este scumpa noastră Românie; aşa cum a înfăptuit-o în veci neuitatul Rege Ferdinand, ajutat de bunii săi sfetnici şi, mai pre sus de toţi, de vitejia armatei române.

Dar că este nouă, scumpa noastră Românie, nu simte nimeni dintre noi: pentrucă relele din trecut, în loc să le îndrepte partidele, ce ne-au guvernat, mai tare le-au înmulţit, aducând lumea dela sate în grea suferinţă, prin nedreptate, îngăduită de cei puternici şi prin căpătuirea partizanilor întovărăşiţi cu Jidanii.

Unde sunt obiceiurile cele nouă ce aţi introdus în ţara întregită, domnilor liberali? In zece ani de viaţă a României mari, aţi guvernat-o voi singuri 6 ani.

Având atâta vreme puterea, de ce nu v'aţi moralizat partidul, spre a da pildă bună şi celorlalte partide, îndrumând astfel societatea românească spre cinste, dezinteresare şi iubire de neam?

Este cinstit care, ca deputaţi liberali cum au fost Irimescu-Cândeşti şi Tolea, din judeţul Dâmboviţa, să fie amestecaţi în furturi de terenuri petrolifere ale statului, şi aceştia în loc să înfunde puşcăria, să scape cu obrazul curat?

Unde este dezinteresarea Dv. domnilor liberali, când şi astăzi duhul cel rău al lui Constantinescu-Porcu, deşi mort, vă stăpâneşte partizanii, cari umblă numai după învânteli şi căpătuială, întovărăşindu-se cu Jidanii, duşmani neîmpăcaţi ai neamului, spre a se îmbogăţi împreună din sudoarea bietului ţăran român? Atâta aşteptaţi, liberali făţarnici, cari astăzi în opoziţie fiind, faceţi pe pocăiţii: aşteptaţi să ajungeţi la putere şi iarăşi să vă aruncaţi în tot felul de afaceri grase pentru voi şi păgubitoare pentru obştea românească.

Unde vă este iubirea de neam, când fiind la guvern şi putând face binele, după lege şi dreptate, aţi lăsat în ghiarele Jidanilor prieteni ai voştri, şi pe Moţi şi pe Maramureşeni să se stingă storşi de vlagă şi de sânge, cei

mai curaţi şi mai vrednici Români din toată naţia noastră? Acesta v'a fost iubirea de neam, mincinoşilor?

Aţi putut să prefaceţi sufletul ţării, să îndreptaţi administraţia să înlăturaţi corupţia (mituirea), să aduceţi spor şi belşug în ţară, prin măsuri chibzuite; de ce nu aţi făcut în cei 6 ani de guvernare? De ce nu aţi făcut?

Nu aţi făcut, pentrucă nu aveţi gândul curat, care să se îndrepte numai şi numai spre binele ţării; aveţi un cuget strâmt, lacom şi răsbunător, care nu umblă decât după căpătuirea voastră, a fiecăruia din voi.

Se preface sufletul unei ţări, atunci când cei ce o guvernează, dau ei, împreună cu tot partidul lor, pilda cinstei fără de prihană, respingând toate ispitele de a se îmbogăţi, ei cu ai lor, din avutul ţării; şi dovedind că îşi iubesc neamul, nu cu vorbe goale, ci cu fapte rodnice pentru obştea românească.

Aşa ceva nu au făcut liberalii, cât au stat la putere; cum nu au făcut nici averescanii; cum nu pot face nici naţional-ţărăniştii. Să nu vorbească aceşti domni de o Românie nouă, **ei cari înmulţesc păcatele şi nelegiuirile trecutului!**

O Românie nouă, cu suflet nou, adică neîntinat, puternic şi iubitor de glie, nu pot înfăptui actualele partide politice întovărăşite cu neamul lui Iuda care le-a murdărit şi înstrăinat sufletul şi la rândul lor sporind cu ticăloşie puterea crescândă a Jidanilor; ci asemenea îndreptare poate veni numai din partea L. A. N. C., care neavând amestec cu Jidanii, poate aduce simţ naţionalist **cuget curat şi** munca cinstotă **în folosul ţării.**

I. C. CĂTUNEANU.

Roman pacifist su reclamă jidovească

„Pe frontul de Vest nimic nou“, acesta este titlul romanului, al cărui autor este un oarecare Erich-Maria Remarque, literat din voinţa presei jidoveşti, a junilor cari se sclifiseau astăvară la „Strand“, purtând tichii de marinari americani şi a gâsculiţelor, figurante pela mascaradele „Realităţii Ilustrate“.

Critică literară nu fac, căci m'aşi rândui alături de Adercii, Arghezii şi ceilalţi cari învârtind din zi şi până în noapte la flaşneta modernizmului, fac pe diverşi papagali să scoată aceleaşi şi aceleaşi bilete.

Pe *Erich Maria Remarque* îl cheamă KRAMER, căci Remarque nu este altceva decât numele inversat al lui Kramer. Purtătorul acestui nume ilustru, tipul rabinului dela Darabani, n'a fost nici-o zi pe front în tranşee, pentrucă este Jidan şi-apoi chiar dacă ar fi înfruntat frica specifică rassei, n'ar fi putut lua parte la războiu, fiind acum după 11 ani dela încheierea păcii, numai de 28 ani.

După cum jupânii dela „Realitatea ilustrată“, tăind fotografii şi informaţiuni de prin toate revistele străine, au pretenţia că revista lor este originală, tot aşa şi amicul Remarque împrumutând din toate romanele, ce s'au scris, având ca temă războiul şi adăogând puţină imaginaţie de regisor de cinematograf, a dat tiparului celebrul *„Pe frontul de Vest nimic nou“*.

Dar cum din tot ce fac Jidanii transpiră o anumită tendinţă, care este totdeauna în nota planului lor de distrugere al umanităţii, nici jupânul Kramer-Remarque n'a uitat să-şi pună proza la priza pacifismului ipocrit, a comunismului şi a altor asemenea curente moderne, cărora le-ar sta mult mai bine dacă s'ar numi pur şi simplu JIDOVISM.

Şi pentrucă *Jidovismul* din romanul lui Remarque, este atât de pronunţat, voiu cere iertare cititorilor dacă le voiu arăta, spre o evidentă documentare, toată filiera traducătorilor şi editorilor acestui roman, absolut toţi scribi cu pistrui.

Agenţia *Ulstein* (jidovească), tipăreşte *„Im Westen nichts neues“*; *Hella Alzir* (jidancă) traduce romanul în limba franceză; libräria Stork (jidovească), aceea care-şi ţine zilele din scrierile jupânilor *Stribling, Schnitzler, Virginia Wolf* şi a naşului întru literatură a Grecului dela Brăila cu apucături eulenburgiene, *Romain Roland*, publică *„A l'Ouest rien de Nouveau“* şi astfel urmând acelaş drum, cartea lui Remarque ajunge şi în Sărindar, unde un scriitor *„eiusdem farinae“* *Cerbu* (recte *Hirsch*) o traduce *în cea mai fagureiană românească.*

Şi astfel acest roman, care a fost anunţat prin afişe colorate asemănătoare celor ale săpunului „Elida“, care a fost lăudat înainte de a i se cunoaşte conţinutul şi care a găsit şi printre Români destui snobi care să-i facă critică favorabilă, are în ansamblul operii de judaizare a omenirei prin imbecilizarea masselor, un rol bine determinat: *acela de a prezenta opiniei publice, mai cu seamă în ţările foştilor aliaţi, o altă Germanie, alta decât cea cunoscută, o Germanie pacifistă „democrată“, uşurând astfel opera francmasonilor cari cer dezarmarea Statelor, numai a Statelor burgheze bineînţeles, pentruca prin comunism să se ajungă la înscăunarea Domniei lui Israel.*

Ţările cuminţi şi-au dat seama de pericolul ce prezintă acest roman şi astfel *Italia, Austria şi Statele-Unite* au interzis pătrunderea pe teritoriul lor a acestei „opere“.

In ţara în care Panaiţi Istraţi anchetează şi 'n care acei cari defăimează Coroana şi credinţa sunt profesori universitari, ca Parhon dela Iaşi, nu ne putem aştepta la atare măsură, dar dacă mai sunt Români de inimă, cari nu pot sta cu braţele încrucişate privind această acţiune de subminare a Naţiei, apoi lor le *revine în primul rând datoria de a demasca pe toţi aceşti falşi apostoli ai pacifismului, scoţându-i de urechi din adăpostul numelor lor de împrumut şi zvârlindu-i acolo unde vor putea să-şi plângă în idiş iluziile pierdute.*

ION V. EMILIAN

— Bucureşti —

GAZETELE POPORALE DE DINCOACE DE CARPAŢI ŞI LUPTELE DIN PALESTINA. Gazetele noastre poporale cu zeci de mii de cititori plugari, *„Libertatea“* dela Orăştie şi *„Lumea şi Ţara“* din Cluj laudă curajul *Arabilor* de a pune stavilă cotropirei şi parazitismului jidovesc, care se întindeau ca *pecingenea* şi ca *râia*, pe trupul Palestinei locuită de Arabi sub scutul Englezilor.

Atunci când reprezentanţii noştri din streinătate dl *N. Titulescu*, şi dl *Vasile Stoica* alăturea de marile noastre ziare din Bucureşti tânguesc după perciunii scuturaţi în Palestina adevăratele gazete scrise şi citite de popor *„Libertatea“* şi *„Lumea şi Ţara“* înfierează parazitismul jidovesc lăudând bărbăţia Arabilor.

† Moartea Inaltului Regent Gheorghe Buzdugan

Luni 7 Octomvrie 1929, dimineața la orele 7, după suferința unei scurte și grele boale s'a stâns din viață INALTUL REGENT GHEORGHE BUZDUGAN.

Vestea morții neașteptate s'a răspândit cu mare iuțeală în întreaga țară, aducând multă întristare.

In locul D-sale a fost ales ca al treielea membru în Inalta Regență *dl. Constantin Sărățeanu*, consilier al Inaltei Curți de Casație.

Dl Iorga impresionat de bârfirea jidovească

Citim în *„Neamul Românesc“* din 4 Oct. 1929 următorul articol:

„Uniunea Evreilor“ are cuvântul

„De când cu târguielile la guver- „ne, n'am prea auzit de „Uniunea „Evreilor pământeni“, care odini- „oară mergea până a face censura „cărților noastre de școală. „Bate- „voiu păstorul“, zice Scriptura, „și „se vor risipi oile“. „Câștiga-voiu „păstorul“ zice experiența vremi- „lor“, și oile se vor risipi“.

„Dar un prilej de a dovedi că tră- „iește, se prezintă.

„New-York Times, *reprodus de „unul din ziarele românești din A- „merica, povestește cum drăguța „Viineză, poate Evreică, pe care su- „fragiul estetilor americani au sa- „crat-o „cea mai frumoasă fată din „lume“ a fost primită la București „de miile de antisemiți cari urlau „contra tinereței și grației ei fiindcă „ar fi fost Evreică. Aceste bestii ro- „mânești voiau, nici mai mult, nici „mai puțin, să sfâșie pe d-ra Gold- „arbeiter. Ea s'a refugiat la „cate- „drală“. Și aici a urmărit-o pati- „ma sălbatecă a dușmanilor ei de „rassă. Abia jandarmeria, armata „— poate cu tunuri și aeroplane, a „putut-o salva.*

„Este o infamă canalie, bună de „spânzurat, care a iscodit această „ticăloșie fără nume. Din nenoroci- „re, nu poate fi decât un Evreu.

„Uniunea Evreilor pământeni“ „are datoria de a-l găsi.

N. IORGA“.

Jidanii și serviciul militar

Marele războiu, care ne-a adus România-Mare, a avut și binecuvântatul rol de a ne da posibilitatea să cunoaștem mai bine sufletul și intențiile Jidanilor, cărora, dintr'o condamnabilă naivitate, le acordasem prea multă încredere, considerându-i *„cetățeni loiali“*, deci vrednici de a se bucura și ei, de toate drepturile noastre, ale băștinașilor.

Căci, chiar dacă ignorăm în totul scrierea dlui prof. *A. C. Cuza* — *„Jidanii în războiu“* — în care ne arată, bazat pe documente oficiale, trecerile la inamic și spionajul jidovesc, în războiul cel mare, sau „Porcii“ lui Arhibald, în care se oglindesc umilințele îndurate de cei rămași în teritoriul vremelnic ocupat, în ghiarele armatelor dușmane și ale dolmecerilor Jidani, numai propriile noastre amintiri ar fi de ajuns pentru a ne înlesni această cunoaștere. Fiecare din cei rămași aici cunoaște sau a avut de suferit depe urma cel puțin a unui Jidan. Fiecare din părinții sau frații noștri, cunoaște cel puțin un caz de dezertare sau spionaj, săvârșit de vreun Jidan, în favoarea inamicului.

Cu toate acestea perzistăm încă în aceeaș greșală, încrezându-ne și după trista experiență a trecutului, în asigurările de loialitate ale minoritarilor.

Și pentrucă un frate de luptă îmi sugeră această ideie, citând, într'un număr trecut al revistei noastre, un pasaj caracteristic din „Jurnalul de operații al unei companii de pontonieri“ scris de d. *maior Vasiliu* în *„Revista Geniului“*, găsesc că e o datorie sfântă aceea de a arăta cititorilor noștri, cum înțeleg Jidanii să-și îndeplinească serviciul militar.

Rândurile ce urmează sunt rodul unor observațiuni și constatări zilnice, nu numai personale, ci și ale unui număr apreciabil de camarazi cari, ca și mine, au înțeles să-și facă pe deplin datoria către țară în Șc. pregătitoare de ofițeri de rezervă de geniu.

Anul acesta, numărul Jidanilor cari și-au făcut stagiul la S. M. G. a fost destul de mare: cam un sfert din efectivul companiei T. T. R. Numărul lor n'aș putea să-l dau, dar îmi amintesc că, la depunerea jurământului, ne-am înspăimântat când i-am văzut adunați în careu pentru a se duce la sinagogă. Abia cu această ocazie i-am putut identifica pe toți, minus cei botezați (erau câțiva și de aceștia).

Prin felul lor de a se comporta și, mai ales, prin agresivitatea lor, încurajată de faptul că purtau aceeaș haină ca a noastră, au ridicat, cum era și firesc, o barieră sufletească între ei și camarazii lor, Români. Fără nici un fel de propagandă, care, evident, ar fi fost dăunătoare instituției, chiar și cei mai „umanitariști“ au trebuit să vadă că demnii fii ai dolmecerilor și dezertorilor de eri, nu înțelegeau, că a-ți face datoria de ostaș, e o cinste și că nu e prea mult dacă trebue să muncești, cu dragoste, 365 zile, în slujba apărării pământului atât de ospitalier al României.

Pentru Jidan camaraderia nu există decât în sens negativ, dacă se poate spune. El se purta bine cu tine, te îndatora chiar, numai în vederea unui apropiat examen, cu speranța că-l vei înlesni să copieze; sau lua apărarea unui camarad care se abătea dela prescripțiunile regulamentelor militare. Ei n'au înțeles niciodată camaraderia adevărată, legăturile și afinitățile sufletești, care te apropiau de cei ce duceau aceeaș viață, ca a ta și purtau aceeaș haină ca a ta.

Jidanii erau aceia cari, în nenumărate, rânduri, lipsiau nemotivat dela program, invocând tot felul de pretexte. Tot Jidanii au dat numărul cel mai mare de voluntari, venind la școală unii chiar cu 3 luni mai târziu, reducându-și astfel serviciul militar la 9—10 luni, dela 12 Desigur, au fost și câțiva Români în această situație, dar, dacă facem procentul, numărul lor e neglijabil.

In sfârșit, tot Jidanii au dat totdeauna cele mai condamnabile probe de indisciplină. Așa îmi amintesc cum jupânul W. A., voluntar, își pusese, fără să aibă dreptul, gradul de sergent. Reacțiunea a pornit imediat din rândurile noastre, cei „în termen", deoarece noi venisem cu 2 luni înaintea lui la școală și muncisem din greu pentru gradul pe care Jidanul îl purta acum pe nedrept. Dacă nu l-am raportat, a fost numai pentrucă eram Români și Românul merge uneori cu toleranța până la tembelism!

Când era vorba de a se lua o inițiativă riscată sau de a se cere ceva ce știam bine că nu se va permite sau chiar va atrage pedepse, Jidanii puneau fitilul, îndemnându-ne pe noi să stăruim în acea direcție. Ei nicodată nu aveau curajul răspunderii; voiau, cu alte cuvinte, „să ia turta din foc cu mâna noastră".

Sau, la lecțiunile de educație, pe care le făceam cu soldații, Jidanii, dacă povesteau vre-un fapt vitejesc din trecut, întrebuințau termeni cari totdeauna îi arătau așa cum sunt, adică străini de aspirațiunile neamului românesc.

După terminarea școlii am fost trimiși la stagiu, la regimente. *) Aici toate observațiunile noastre au fost întărite.

De pildă, la regimentul meu erau, între alții, doi Jidani cari îndeplineau funcția de furier. Mergeau numai la tragere, din când în când. In colo, milităria se reducea, pentru ei, la simple lucrărit de birou.

Intr'o zi, când ne înapoiam dela poligonul de tragere, observ că unul dintre cei doi Jidani nu mai e în front. Intreb de el și mi se răspunde că a plecat... Arma o lăsase în seama unui ostaș Român. Sigur că Jidanul și-a luat pedeapsa. Mai ales că fapta lui contrasta isbitor cu uimitoarea bunăvoință și spirit de camaraderie ce domneau printre ai noștri E aceasta o observație similară cu a dlui general *Scarlat Panaitescu*, făcută tot în *„Revista Geniului"*.

„In țara noastră — scrie dsa — constatăm două manifestări sufletești deosebite, la cele două grupuri și anume: în grupul, aproape unanimitate, a celor *autochtoni* și în grupul celor puțini, *minoritățile*".

Și mai departe:

„In grupul autochton deosebim interese materiale obișnuite, dar legături sufletești emoționante prin răspunderea de viitor, prin sentimentalitatea duioasă la bucurile și durerile întregului popor".

Și d. general Panaitescu citează cazul unui reverist din Muscel care, în 1913, ceru să fie mutat dela partea sedentară, la front.

Dar bătrânul veteran Donici care muri vitejește în șarja dela Robănești?

Găsim apoi, în aceeaș lucrare a dlui general Panaitescu (*„Armata în fața vieții"* — R. G. Sept. 1928):

„Dacă trec la al doilea grup, dăm de o disonanță supărătoare cu privire la voința și sentimentele majorității. In general, în acest grup viitorul țării nu excită nici o atracție, totul este închinat numai prezentului, prin stoarcerea celui mai mare și mai apreciabil câștig. Nu există nici un unison între durerile și bucuriile poporului. Trădarea, fie cu gândul, fie cu fapta, constitue adesea pentru aceștia acte eroice, cu drept la recunoștință din partea acelora pentru care ea s'a comis".

Și, în fine, exemplul:

„Acum vre-o 40 ani, în școala militară dela Fontainebleu-Franța, într'o anumită promoțiune se găseau și ofițeri elevi străini. Imprejurările de atunci cereau și impuneau autorităților școlare exercițiul și excitațiunea ținerii unor anumite secrete. Din colegii francezi, *Evreii au călcat mai cu ușurință acest consemn*, comunicând colegilor lor străini acele secrete, cari oricât de naive sau fără interes puteau fi privite dintr'un anumit spriti, totuși atunci constituiau patriotismul de idei și simțiminte scumpe poporului care hotărîse ca ele să nu fie aduse la cunoștința publică; dar cari trebuiau să fie pe larg cunoscute de ofițerii națiunii. Ofițerii francezi evrei se găseau atunci într'o completă disonanță sufletească și națională".

Cași d. general Panaitescu, cum ași putea pune alături pe concentrașul Luță, care, deși bolnav, mă rugă să-l iau și pe el la instrucție, alături de Jidanul Singer, care părăsise frontul, pentru a merge singur, pe trotuar, „ca boerii", lăsându-și arma în seama unui soldat Român, mult mai slab ca el?

Să indic soluții menite să remedieze răul?

Dar programul L. A. N. C. nu spune destul de clar că *„Jidanii trebuesc scoși din armată"*?

ION I. ANGELESCU
— Prahova —

*) Mulți elevi Jidani au lipsit dela acest stagiu.

Antisemitism semit

Reproducem cu plăcere acest articol din tânăra revistă a studenților băcăuani *»Infrățirea«*, constatând că acești studenți știu să-și facă datoria.

„Ziarele ne-au adus vestea unor masacre în Palestina. Mulțime de Evrei a fost măcelărită de Arabi.

Tot ținutul sfânt, în frământare. Poporul ales a lui Iehova s'a îmbrăcat în haină de doliu. Goarna mozaică a sunat alarma în toate colțurile lumii.

Pricina conflictului se pune ba pe seama unei puternice imigrațiuni de Arabi, în ultimul timp, în acea țară; ba pe seama „Zidului plângerilor". *Adevărata cauză însă, este desigur alta, una și veșnic aceeaș: structura parazitară a neamului jidovesc și atitudinea de permanentă provocare în sânul populațiilor băștinașe*. De aceea reacțiunea este firească și ea se produce în chip fatal. Caracterul acestei reacțiuni este în funcțiune de temperamentul colectiv a celor lezați; și de aceea nu ne surprinde uraganul deslănțuit de Arabi.

Popor cu fire răsbunătoare, în vinele căruia curge un sânge războinic, Arabii nu puteau suferi apucăturile jidovești. Reacțiunea lor este sângeroasă și nu se știe unde se va opri. Și dacă furtuna s'a deslănțuit acolo, unde de bine, de rău, au oarecari drepturi istorice și unde năzuesc să întemeieze un stat național a lor, ne putem ușor închipui ce se poate întâmpla aiurea.

Răsmerița arabă este o strălucită lecție pentru Jidanii de pretutindeni și un prilej de meditație. Ea are valoarea unui simbol. Ș'aceasta cu atât mai mult, cu cât vine simultan cu refuzul Rusiei, al Rusiei comuniste-jidovești, de a mai hrăni două milioane de paraziți.

Este un semnal al vremii și o tristă prevestire.

Dar ceeace este caracteristic și surprinzător în desfășurarea evenimentelor din Palestina, este temperanța tonului în intervențiunile făcute pe lângă guvernul englez pentru înăbușirea revoltei. Protestările timide venite de ici, de colo, vădesc o ciudată politică: politică de menajare a susceptibilității puterii mandatare în țara răsvrătită.

La noi când se pălmuește un obraz semit sau se sparge un geam, s'aude îndată dincolo de ocean. Și încă cum! Cu proporțiile unui măcel și cu răsunetul unui dezastru. Toată suflarea jidovească în picioare: asmuțirea împotrivă-ne a Ligii Națiunilor și unisonului pamfletelor internaționale: cleștele finanței universale jidovești și tot cortegiul de bârfeli și de injurii pentru a ne prejudicia interesele și a ne discredita în fața lumii civilizate.

Și ce uriașă disproporție între maximul de mișcare ce s'a produs vre-odată la noi pe chestiunea naționalismului integral și ceeace se petrece în Palestina.

Totuși, cu această ocazie să nu se uite că suntem un neam prin excelență blajin și răbdător. *Dar și răbdarea are un sfârșit. Când proprietatea urbană românească nu mai există; când întreaga viață economică este în mâna lor; când au început a năpădi și funcțiunile publice, răpind astfel și singura putință de trai pentru elementul autohton; când amenință cu desființarea completă a caracterului național al statului român, prevăd că sfârșitul răbdării se apropie.*

Guvernele cari se perindă la cârma țării au datoria imperioasă, cu un ceas mai devreme, să evite prin măsuri pozitive, ceeace nimeni nu dorește să se întâmple, dar către care fatal ne îndreptăm.

In primul rând să închidă granițele pentru a opri puhoiul ce tinde să se reverse din Ucraina în drumul său spre America și probabil chiar din „Pământul făgăduinții".

Iar în ce privește pe cei aflați deja aici, dacă cel puțin pentru moment nu-i poate trimite acolo de unde au năvălit peste popoarele lumii, să-i încătușeze astfel ca să nu înăbușe și slaba licărire de viață românească ce a mai rămas.

Altfel, bieții Arabi, cu toată impulsivitatea firii lor, vor rămâne în umbră. Un neam în legitimă apărare mișcându-și desnădejdea și îndărătnicindu-se să trăiască, își va face dreptate. Și dreptatea va fi fulgerătoare.

Căci dacă acum poate părea paradoxal ca Arabii, neam semit să se năpustească asupra Jidanilor de aceeaș rassă, mâine nu va mai surprinde pe nimeni pumnalul ridicat de un popor urgisit la porțile orientului, împotriva dușmanului său de moarte.

Germenii de dezagregare socială universală vor fi călcați în picioare, iar împărăția lui Iuda va fi dărâmată depe pământul românesc.

S'astfel dreptatea Dumnezeiască va birui; iar istoria va spune generațiilor viitoare cine poartă vina urgiei deslănțuite, înăbușită până aici în sufletul unui neam ajuns la parozism."

GRIGORE A. URZICEANU

Asociația Stud. Creștini »Ștefan cel Mare« dela Universitatea din București, întrunită în congres la Mănăstirea Putna în zilele de 14, 15, 16 Sept. 1929

Reproducem din cuvânt în cuvânt cu mândrie și satisfacție, moțiunea ce urmează, din care se desprinde gândul curat și grija matură pentru viitorul țării, din partea studențimii române creștine, dând prin aceasta lecții de prevedere politicianilor români cari în zece ani de guvernare a României întregite au dovedit că, nu au nici simț românesc, nici obraz spre a roși la imputările întemeiate pe care de cinci ani Infrățirea Românească le aruncă în față:

„MOȚIUNE:

I. Asociația studenților creștini, „Ștefan cel Mare" cuprinzând toate organizațiile studențești din Moldova, Basarabia și Bucovina, dela Universitatea din București, își propune să întărească legăturile de solidaritate studențească, în vederea apărării intereselor lor profesionale, a intensificării propagandei culturale în straturile largi ale poporului, precum și a consolidării noastre etnice, prin sprijinirea elementelor autohtone.

II. In activitaea asociației se va resimți grija de a se valorifica specificul cultural al regiunii, combătându se orice tendință politică, regionalistă.

III. Asociația înțelege să continue lupta pentru întroducerea proporționalității în Universități și școli speciale, și cere luarea de măsuri, pentru ca în toate ramurile de activitate să primeze elementul românesc.

IV. Pentru înlăturarea pericolului cutropirii de străini — în special Jidani cari nu studiază la școlile noastre, congresul cere forurilor școlare, ca la echivalarea diplomelor, să se aplice cu strictețe regulamentele actuale.

In funcțiunile de stat, studențimea română pretinde ca întâietatea s'o aibă Românii.

Deasemeni, solicităm, pentru motive de ordin superior național, ca toate Asociațiile profesionale să sprijinească acelaș deziderat.

V. Considerând sistemele partidelor politice incompatibile cu *crezul naționalist*, și demnitatea studențimii, Asociația, va înlătura din sânul ei pe toți studenții înscriși în vreun partid politic.

VI. Pentru a se înlătura spoliarea studențimii de către diverși speculanți cărora se intenționează concesionarea cantinelor universitare, și pentru asigurarea unei mai bune administrații, cerem ca atât ele cât și căminurile să fie trecute sub controlul direct al Rectoratului, și conducerea lor să fie încredințată comitetelor studențești.

VII. Congresul își exprimă dorința de a vedea reapărând „Cuvântul Studențesc" — organul de luptă al studențimii din întreaga țară.

VIII. Asociația își propune să ridice într'o localitate muntoasă o casă de odihnă a studențimii, cerând pentru aceasta sprijinul Guvernului și a tuturor oamenilor de bine.

IX. Amintirea marelui *Mihail Eminescu* fiind profanată prin ștergerea versurilor sale săpate în monumentul înălțat la Mânăstirea Putna de soc. studențească „Arboroasa",

Congresul protestează împotriva acestei nelegiuiri ce revoltă orice suflet românesc neînstrăinat, și

cere Ministerului Artelor și Soc. Scriitorilor Români să împedice în viitor asemenea pângăriri.

X. Față de sfidarea care se aruncă asupra tradiției noastre religioase și istorice prin proclamarea ca cetățean de onoare al Mănăstirii Putna a fiului faimosului Jidan *Mocki Fischer*, a cărui activitate dezastruoasă a dus la răscoalele țărănești din 1907, studențimea vestejește această batjocorire a mormântului lui Ștefan cel Mare, și cere grabnice intervenții celor în drept pentru înlăturarea acestei rușinoase provocări.

XI. Pentru curmarea ațâțărilor periculoase, ce se desfășoară nestingherite în Bucovina, de către Ruteni, Asociația este de părere că măsuri drastice se impun împotriva acestor fel de agitatori, precum și o supraveghere mai atentă a societăților studențești „Cernomori“ și „Zaporoji“ din Cernăuți și „Bucovina“ din București, federalizate sub numele de „Susor“ cari alimentează această propagandă, și socoate necesară o colonizare cu elemente românești a acestui colț de țară.

XII. Proprietatea noastră rurală, din cauza lipsurilor de care suferă țărănimea, trecând în stăpânirea străinilor — în special Jidanii — guvernul are datoria să intervină cu măsuri serioase pentru a împedeca pierderea avuției naționale, și a salva populația băștinașă dela o nouă robie.

XIII. Sănătatea poporului nostru fiind periclitată de diferite boale sociale, congresul cere luarea de măsuri de apărare interzicându-se totodată deschiderea de noi cârciume Jidovești, mai ales, cari otrăvesc și distrug viața neamului nostru.

XIV. Sectele religioase reprezentând pentru unitatea noastră etnică și religioasă un pericol real, toate organizațiile studențesti sunt datoare să lupte împotriva lor, sprijinind acțiunea bisericii creștine.

XV. Intrucât nenumăratele proteste ale întregei opinii publice românești, împotriva tratamentului nedemn, la care sunt supuși Românii, din afara granițelor țării, au rămas zadarnice, studențimea română se vede nevoită a cere guvernului român să aplice aceleași măsuri față de minoritatea statelor cari asupresc pe conaționalii noștri.

XVI. Deasemenea protestăm cu indignare împotriva arestării profesorului român din Timișoara, *Tiberiu Mităr*, de către autoritățile sârbești, pentru vina de a fi cutezat să-și afirme conștiința de Român și cerem guvernului să intervină cu energie pentru imediata lui eliberare.

XVII. Aducem la cunoștința tuturor Românilor faptul revoltător al acelorași autorități cari împiedică venirea la studii în țara românească a tinerilor noștri din Banatul robit, și credem că guvernul sesizat de această nedreptate recentă va lua măsurile dictate de împrejurări.

XVIII. In momentele jalnice, din punct de vedere național prin cari trec acești frați ai noștri, socotim ca o datorie sfântă a Statului român, sprijinirea organului românesc „Nădejdea“ din Vârșăț (Banatul sârbesc) precum și asigurarea reapariției „Tribunei Românilor Transnistrieni“.

XIX. Asociația studenților creștini „Ștefan cel Mare“ activând în cadrele generale ale studențimei române înțelege să se supună tuturor directivelor preconizate de „Uniunea Națională a Studenților Creștini din România“.

Isprava unor copii?...“

Răspuns la articolul: „Pe urmele sionismului“ de V. Algir, publicat în ziarul „Glasul Bucovinei“ No. 3040 din 11 Septemvrie 1929.

In ziarul *„Glasul Bucovinei“*, care după cum se știe e organul partidului liberal din Bucovina, d. V. Algir publică un articol intitulat *„Pe urmele Sionismului“* în care susnumitul autor caută să explice un punct sensibil din politica jidovească internațională. Trebue să remarc dela început că d. V. Algir vorbește fraților săi politici, de națiune Iscarioteană, pe un ton dulceag, curtenitor, revoltător de curtenitor: atâta doar că n'a îngenunchiat în fața lui Iuda să-i ceară ertare, dacă cumva i-a supărat prin frazele lui de o modestie nevinovată.

Din acest articol pe trei coloane, am bănuit că autorul lui e cu totul nedomirit asupra acestui punct: De ce oare Jidanii, frații săi politici, au tăcut atunci când Englezii nu s'au grăbit de loc să oprească triburile arabe care pârjoleau Palestina, pe când România e ponegrită în fața streinătății pentru toate fleacurile.

D. V. Algir să aibă răbdare căci în acest răspuns îl voiu lămuri asupra acestei întrebări care-i chinue mintea, dar după ce voiu analiza toate punctele din articolul său, care ne privesc pe noi aceștia care visăm desrobirea neamului din ghiarele lui Iuda și după ce-l voi face atent asupra unor chestiuni de interes national, peste care politicianii nostrii în general, inclusiv d. V. Algir, trec cu ochii închisi pentru a fi pe placul descendentilor din Iscariot, care le-au cumpărat constiintele începând cu păcătoasa sumă de 5 lei.

D. V. Algir își începe articolul cu un monolog meșteșugit din care se vede cât de colo, slăbiciunea d-sale pentru națiunea Jidovească și aduce simpatiile României „întemeerii unei patrii evreești.“

Intreb pe d. O. Algir, cine l-a autorizat să vorbească în numele acestui neam, cine l-a autorizat să aducă simpatiile României acestor viermi scârboși care ne jefuesc averile naționale, care ne înjură memoria eroilor, care ne batjocoresc în fața streinătății?

Nu cumva cei 800.000 care s'au jertfit eri pe altarul patriei care gemea sub teroarea pumnului german, vânduți de aceste lepre născute din murdăria omenirii?

Niciodată n'ași fi crezut ca un om, care se pretinde Român, să fie capabil de această îndrăsneață cutezanță! Auzi, să spui tu unui trădător din răsboiul de eri și dușman de moarte azi: Frate, te iubesc, Patria mea îți transmite prin mine, simpatiile ei!

Să ne fie rușine. Nu dtale, dle Algir, ci nouă care mai putem suporta înjosirile aruncate în fața Patriei, profanarea amintirei celor 800.000 care zac neștiuți de nimeni cine știe în ce colț de pământ, pe care l-au apărat până la ultima licărire de viață.

Dar să trecem mai departe, pentrucă a observat și d. Algir că a scrintit-o cu „simpatiile“ și ca s'o dreagă ne aruncă o mână de cenușă în ochi:

„...poate vor înțelege și Sioniștii noștri, ce divină operă este o „țară și de câtă ingratitudine se „face vinovat cine trăește într'ânsa și beneficiază de ostenelile ei

„organizate și totuși refuză a-i da „inima".

Ingratitudine? Poate pentru d. Algir să fie ingratitudine dar e cea mai grozavă crimă să profanezi amintirea unui erou și să batjocurești căminul care te adăpostește. Un Stere e un ingrat? Pentru dta poate.

Noi n'am avea nimic cu Jidanii dacă ar fi oameni care să-și câștige cinstit traiul. Dovadă sunt Turcii din Dobrogea.

Sunt negustori, plugari, pescări, își dau feciorii la învățătură și nimeni nu le dă în cap. Sunt oameni cinstiți, recunoscători patriei streine care-i încălzește la sânul ei. Dar cu Jidanii se schimbă treaba: jaf, înșelătorie, otravă în băuturi, ponegrire în fața streinătății și trădare.

Asta nu mai e ingratitudine să fie trecută cu vederea.

Celui ce-ți pune piciorul după ceafă trebue să-i plătești cu aceeaș monedă.

*

Către sfârșitul articolului său, d. Algir încearcă o scuză mișcărilor studențești, căutând să micșoreze intenționat importanța acestor clipe sfinte care au fost isbucnirile urei poporului nostru față de atrocitățile săvârșite de fiii Poporului-Uns-Ales al lui Iehovah:

„...atunci când un vechiu conflict economic se exprimă prin „spargerea unui geam — totdeauna *isprava unor copii*, care *totdeauna sunt pedepsiți* —...".

Mișcările studențești, n'au fost isprava unor copii, dle Algir! Nu isprava unor copii, căci prin „spargerea unui geam", cum spui dta, s'a manifestat ura unui popor întreg, (otrava picurată decenii dearândul de străini în sufletul lui), față de crimele grozave ale confraților dtale de partid de neam Iscariotean. Că „au fost totdeauna pedepsiți", ai dreptate.

Și acum să-ți explic, dle Algir, de ce presa jidovească a tăcut mele în fața încetinelii cu care Englezii au astâmpărat pe Arabii care au trecut Palestina „printr'o bae de sânge".

Englezul, vorbesc de omul politic, nu-și vinde conștiința pe 5 lei și-și iubește Patria.

Dacă Jidanul ar fi crăcnit în fața lui, l-ar fi pocnit la mir, cât este Englezul de cenușiu la suflet.

Asta e dle Algir.

N. DIMITRIU-FOTIN
— Râmnicul Sărat —

Mișcarea cooperatistă

Revista noastră, care de cinci ani luptă pentru combaterea pericolului jidovesc, nu numai pe cale politică, ***ci mai ales și economică,*** *și înțelege că această luptă nu se poate duce cu succes decât prin înființare de cooperative de credit,* ***bănci populare,*** *socotește de a sa datorie să publice mai jos »Incheierea« dela broșura intitulată* ***»Cooperația de credit și economie din Ardeal și Banat«*** *a cunoscutului cooperatist și valoros autor* ***Ion Modrigan,*** *din Luduș, județul Turda; așa precum am mai publicat în numărul nostru din 15 Oct. 1928, prețioasa Dsale contribuție la problema cooperației intitulată* ***»Observațiuni generale«***

VI. Incheiere.

In urma constatărilor de mai sus, ni se impune nu numai cooperatorilor, ci tuturor acelora care au rol de conducere, fie la sate, fie pentru întreaga țară să lupte pentru biruința acestei forme superioare de viața economică și socială care este cooperația, căci cooperația însemneaza dreptate și echitate intru toate și dreptatea și echitatea de mult este cu noi.

Se impune fără amânare organizarea economică a satelor, căci fără o organizare temeinică a acestora în provinciile alipite, vom avea numai firme românești, dar nu și substrat românesc. Organizația administrativă a unei țări este de mare însemnătate, însă în lupta dintre neamuri se știe că biruința o are aceta care este mai bine organizat economicește. Din punct de vedere administrativ nu ne-am putea închipui o bună organizație fără acele celule administrative care sunt notariatele. Este ciudat să ne închipuim că avem o bună organizație economică, fără a avea aceleași celule care le are organizația administrativă. Pentru ca să fie o bună organizație economică, ar trebui pornită organizația de jos, tot așa ca în notariate, ar trebui grupate două, trei sate în o bancă populară, care să rezolve toate problemele economice ale comunelor, precum notariatele rezolvă problemele administrative. In congresele cooperatiste trecute s'a cerut autonomia cooperației, noi încă nu am cere-o ci am cere concursul efectiv al Statului pentru organizarea cât mai repede a Ardealului și Banatului din punct de vedere economic. Am cere Ministerului de Interne ca prin organele sale administrative să ne ajute în formarea băncilor populare; am cere Ministerului Cultelor să pună în vedere arhiereilor, bisericilor, și ei la rândul lor preoților că o ridicare morală la sate este posibilă numai paralel cu o ridicare economică; am cere Ministerului Instrucțiunii ca pe lângă introducerea studiului cooperației cel puțin în școalele normale să pună în vedere învățătorilor ca odinioară Spiru Haret, că terenul de muncă al unui învățător trebue să se extindă nu numai la școală, ci asupra întregei comune și în urmă am ruga ca să deschidă ceva mai larg băerile pungii, pentruca cooperația să nu tânjească, chiar acum la început, din lipsa de credite suficiente, căci toate încercările cooperatiste în Ardeal și Banat până la unire, au fost distruse chiar de lipsa de credit.

Când cerem aceste lucruri, nu pierdem din vedere doctrina cooperatistă care cere libertate deplină pentru mișcarea cooperatistă și că în Ardeal și Banat nu avem vreme să ne jucăm de-a doctrina cooperatistă lăsând toate pe seama timpului, căci orice moment de întârziere pentru noi este o pierdere. Nu cerem ajutorul Statului pentru ca să ne rezemăm numai în el, ci să fim ajutați până când se vor putea creia fondurile suficiente, se va putea mări capitalul social și atrage depunerile spre fructificare. Creșterea acestor fonduri aproape dublându-se an de an, însemnează că din partea conducătorilor cooperației în Ardeal și Banat se fac toate eforturile posibile și nu departe este vremea când nu vom mai cere nimic. Noi îl vom învăța pe țăran că cel mai bun ajutor și-l poate da el însuși și ne vom sili să facem să pătrundă în mintea și inima intelectualilor la sate, că mai pe sus de câștigul material, este câștigul moral și național.

In Ardeal și Banat, suntem pe punctul de a lua naștere o nouă formă de viață economică și trebue să ne silim ca această nouă formă

de viață economică să poarte pecetea românească.

Banca populară este numai pregătitoare a terenului, prin adunarea capitalului necesar, pentru a putea ataca problemele mai grele a cooperației: desfacerea în comun și aprovizionările. Cooperația dacă vrea să-și împlinească rolul în Ardeal și Banat, nu se poate mărgini numai la problema creditului mărunt, căci nu este de ajuns ca să ajutăm pe țăran să-și cumpere loc, vite sau unelte de lucru, iar când este de-a-și valoriza produsele agonisite — toamna — să-l lăsăm pe mâna exploatatorilor străini.

Va trebui deasemenea atacată problema asigurării atât a recoltelor, cât și a vitelor.

Mersul crescând al coperației ardelene și bănățene, ne îndreptățește să nădăjduim în biruința ei finală. Când organizarea satelor va fi împlinită, tot cooperația va fi care va ataca problema orașelor, căci nu se poate ca orașele ca niște oaze în mijlocul satelor românești, să rămână streine de viața noastră. Orașele sunt în economia noastră ceiace sunt plămânii pentru trup, inspirația și respirația satelor se face prin ele. Cu plămâni streine nu putem respira bine! Problema orașelor în Ardeal și Banat este o problemă deschisă și cu sorți de izbândă. Nu se va putea ataca, până când satele din jur nu vor fi bine organizate economicește, pentruca să le facă să inspire și să respire, conform indicației lor.

Cooperație adevărată însă nu se poate face fără educația masselor și educația masselor nu se poate face fără știință din partea conducătorilor firești: preoții și învățătorii, iar pentru pregătirea lor trebuie depus tot interesul, oricâte sacrificii materiale s'ar cere.

Pentru Ardeal și Banat, trebuie organizat o propagandă cooperatistă specifică acestor ținuturi și potrivit împrejurărilor de aici, chemându-se la muncă, intelectualii cooperatori și semnalul ar trebui să se dea dela Cluj, care este centrul cultural.

Cursurile cooperatiste, de asemenea e bine să fie continuate, pentrucă sunt o bună școală, nu numai de cooperație, ci și de unitate sufletească.

Federalele să fie astfel așezate și organizate, încât să poată fi la îndemâna conducătorilor mișcării și să poată satisface cu înlesnire, nevoile băncilor populare.

Pe lângă fiecare federală să se organizeze serviciul de auto-control, cultură și propagandă cooperatistă, pentru organizare de conferințe pe cercuri, excursiuni cooperatiste, cursuri practice de contabilitate pentru casieri, etc.

Va trebui soluționată problema contabililor, cari îi dau școalele de cooperație, atât în ce privește numirea lor, cât și salarizarea, pentrucă felul de angajare la bănci, din partea consiliilor de administrație, cât și felul cum sunt retribuiți, îi îndepărtează din cooperație și îi îndreaptă spre mișcarea capitalistă. Să se pună în practică, contabilii regionali, la mai multe societăți cooperative.

Federalele au multe probleme de rezolvat în cooperație și pe care trebue neapărat să le ducă la un bun sfârșit, cu aplicarea noului cod de legiferare cooperatistă.

Cu toate greutățile cu care se luptă, credem în biruința finală a gândului bun, propagat de cooperație și care este în interesul propășirii neamului nostru românesc".

Școala de Contabilitate și Educație Cooperatistă Luduș-Turda

Nr. 360/1929. Către

Prefecturile județene, Domnule Prefect,

La Conferința Cooperatistă ținută în ziua de 2 Septemvrie a. c. la Cluj, sub președinția Domnului Ministru I. Răducanu, ni s'a pus în vedere să ne adresăm Domnilor Prefecți de județe din Ardeal, pentru a dispune recomandarea a câte 3 tineri cu burse, spre a urma școala de Comptabilitate și Educație Cooperatistă din Ludoșul de Mureș—Turda, care este singura școală pentru tot Ardealul.

După noua organizare a școalelor noastre, în conformitate cu Legea Cooperației în vigoare, durata cursurilor teoretice este de 2 ani și un an practica comptabilă, la Unitățile cooperatiste ce au recomandat elevii la școală.

Hrana unui elev va costa 8100 lei anual, adică câte 900 lei lunar, plus alte taxe de lei 600 și taxa pentru cărți de lei 1300, adică întreținerea unui elev, va costa minimum 10.000 lei anual, taxă ce va trebui plătită sau de elev, dacă are posibilitatea, sau de către Instituția ce recomandă elevul în școală, întrucât școala noastră nu are nici un fel de burse.

Având în vedere importanța cooperației economice, în desvoltarea economiei Naționale, având în vedere că în Ardeal cooperația s'a desvoltat mai temeinic sub forma de credit, dar numai prin 417 Bănci Populare și având în vedere că în prezent activați stăruitor prin propaganda cooperatistă pentru înființare de Bănci Populare în fiecare comună românească, pentruca creditul Agricol să poată fi împărțit rațional în fiecare comună prin Banca Populară respectivă, *pregătirea comptabililor cooperatori, se impune mai mult ca oricând.*

Din experieneță indicăm a ni se trimite în școala noastră, tineri cu ceva clase secundare la bază, ce-au făcut armata și care să să fie legați prin interese gospodărești și familiare de comunele respective, pentruca după absolvirea școalei, să formeze ei singuri un centru de activitate și organizare coperatistă.

Intrucât, Domnule Prefect, prin activitatea ce o veți depune pe terenul cooperatist, veți asigura poporului nostru dela sate, o viață economică mai bună, conlucrând prin această activare direct la desvoltarea economiei naționale, vă rugăm ca în afară de bursele acordate din partea Prefecturii județului Dv. pentru susținerea elevilor în școală, trimiși de D-v., să dispuneți a se acorda și ceva subvenții școalei noastre, căpătând, astfel posibilitatea de a institui și educa elemente de-o covârșitoare valoare pentru promovarea intereselor economice sătești. — Vă alăturăm aci, trei rânduri de formulare pentru înscrierea elevilor în școala noastră, urmând ca data ținerii examenului de admitere, ce va fi pe la sfârșitul lui Septemvrie a. c., să ne anunțe la timp, numai celor regulat înscriși. — Cererea și actele de înscriere vor fi însoțite de o adresă din partea Prefecturii D-v., prin care se va preciza și modalitatea achitării taxelor școlare. Timpul fiind înaintat, întrucât cursurile se vor deschide la începutul lui Oct. a. c., urmează a se urgenta cât se poate cu înscrierea elevilor în școala noastră, pentru a putea raporta la timp Domnului Ministru I. Răducanu, despre popularea școlii cu elemente recru-

tate proporţional din toate Judeţele Ardealului.

Totodată vă alăturăm un tablou de Băncile Populare din Judeţul D-v., spre a se vedea în ce comuni mai este nevoie de Bănci Populare şi dela şi pentru care Bănci Populare dispuneţi tarimiterea elevilor în şcoala noastră.

Primiţi vă rugăm, Domnule Prefect, stima ce v'o păstrăm şi asigurarea ce v'o dăm, că 'n opera de ridicare economică a săteanului nostru prin cooperaţie pe care aţi întreprins'o alături de D-v. vă stăm la dispoziţie, ca un colaborator încercat.

Directorul şcoalei
Subinspector,

Secretar.

Oameni de inimă

Intre oamenii de inimă, înţelegători ai luptei noastre contra *pericolului jidovesc*, se numără şi dl *Vasile Bucaciuc* din America.

Iată câteva rânduri din scrisoarea acestui *om de inimă:*

„Chiar astăzi vă înaintez răspunsul meu şi totodată vă expediez suma de 3000 Lei (zis trei mii lei) şi anume 2000 lei sunt pentru plătirea abonamentului pe un period de 5 ani iar (una mie) ca ajutor pentru administraţia revistei „INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ“.

Această faptă se preamăreşte singură. Noi mulţumim fratelui *Bucaciuc* pentru frumoasa sa faptă românească, şi îndemnăm pe toţi bunii Români să facă la fel, căci revista şi gazeta *„Infrăţirea Românească“* nu este subvenţionată din care-va parte. Trăeşte din abonamentele cititorilor lor, şi din jertfa adusă de cei câţiva Români grupaţi în jurul ei. Partidele politice întovărăşite cu jidanii ne-au persecutat de nenumărate ori, cauzându-ne multe zile amare.

„INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ“
Cluj, Strada Bob Nr. 7.

Memento

Dacă n'ar fi Monumentul dela Adam-Clisi şi Columna lui Traian dela Roma, Jidanii, Ungurii şi ceilalţi duşmani ai Ţării noastre, ar nega şi aceea, că Traian ar fi avut cândva lupte cu Dacii şi prin urmare, că din sângele vărsat în aceste lupte, ce-au udat aceste plaiuri s'a născut poporul Român.

B. FULGER.

L. A. N. C. — Rogoz, jud. Someş.

Domnule Preşedinte,

Cea dintâiu Adunare Generală a tinerei Organizaţii a L. A. N. C. — din comuna Ragoz, judeţul Someş, constituită în ziua de 15 Septemvrie 1929 — trimite entuziastul său salut — neobositului luptător al cauzei naţionale — profesorului I. C. Cătuneanu. Totodată, Vă asigurăm că aici — această organizaţie — va fi oastea oricând gata de luptă pentru deviza: Hristos, Regele, Naţiunea — şi stânca de granit de care se vor sfărâma toate valurile tulburi — duşmane.

Rogoz, 15—IX—1929.

Preşedintele org.
L. A. N. C. — Rogoz.
COSMA FLORE.
Secretar gral
HERMAN IOAN.

Organizaţia comunală,
L. A. N. C.

Membri în comitet: 1. Preşedinte: Flore Cosma. 2. Vice-preşedinte: Herman Flore, Moş Gheorghe. 3. Secretar gral: Herman Ioan. 4. Secretar de şed.: Şanta Ioan. 5. Casier: Santa Pavel. 6. Stegar: Herţa Ioan. 7. Vlaşan Victor. 8. Bade Gheorghe. 9. Şanta Niculae. 10. Cosma Vasile. 11. Şanta Ioan. 12. Şanta Niculae l. Ilie.

CU OCAZIUNEA CONSFĂTUIREI L. A. N. C., DELA 14 SEPT. 1929 DIN IAŞI s'au mai primit adeziuni şi păreri, dela următorii vrednici fruntaşi ai L. A. N. C.: *O. Maniţiu* (Bucureşti), *Colonel A. Vasilescu Lascar* (Bucureşti), *Preot Leca* (Tungujel), *Preot I. C. Stănescu* (Buzău), *M. Adam* (Dorohoi), *dr. V. Petheu* (Ploeşti), *G. C. Apostolescu* (Bucureşti), *Prof. G. Maxen* (Buzău), *T. N. Batali* (Bazargic), *C. Argintaru* (Cluj), *Şt. Lunescu* (Scorţeni), *D. Neacşu* (Romanaţi), *Ing. M. P. Florescu*, fost deputat (Bucureşti), *Avocat Lazar Saghin* (Câmpulung), *P. Neculau* (Iaşi), *S. Robotă* (Vatra Dornei), *Z. Manolache* (Maramureş), *D. Oniţă* (Bucureşti), *D. Popescu* (Bârlad), *I. V. Emilian* (Bucureşti), *I. Gereanu* (Vâlcea), *C. C. Iacob II* (Văslui), *D. V. Cristian* (Covurlui), *N. Thomescu* (Bu*cureşti*).

Aceasta ca urmare la darea de seamă asupra consfătuirei, publicată în numărul de 1 Octomvrie 1929, al revistei noastre.

Pentru ziarul „Patria“

In ziarul „Patria“ din 21 Septemvrie a apărut un articol sub care era semnătura actualului Primar din Răchiţele, semnat numai prin punere de deget, însă inspirat de vre-un pierde vară, care se vede că nu are altă ocupaţie, decât să bârfească persoana mea ori a altuia.

De altcum pe Primarul iscălit în ziarul „Patria“, îl compătimesc, fiindcă a pus degetul, fără să ştie ce conţine acel articol, pentru care îl voiu pofti în faţa justiţiei.

Trecutul meu, ca ţăran Moţ, este cunoscut de altfel în întreg ţinutul munţilor, afară de unii care mă critică şi mă bârfesc, fiindcă nu fac parte din obezile roatei care este prinsă la carul Jidanilor.

Nu mă miră mult fapta unui servitor al Jidanilor care a iscălit articolul cu minciuni, la adresa mea. Dar mă miră mai mult felul cum domnii dela „Patria“ înţeleg să se lanseze minciuni în vileag, pe care minciuni ziarul „Patria“ le-a mai scris prin anul 1928 şi notez că tot acel ziar a desminţit minciunile, după ce s'a convins de adevăr.

Iar azi dovedeşte încăodată, cu câtă patimă şi ură, dar mai ales cu câtă inconştienţă, ţine să-şi servească clientela de câte ori aceea vrea să-şi sfăşie adversarii pe orice cale şi cu orice mijloace.

ŞUŞMAN TODOR
— Răchiţele, jud. Cluj —

„SENTINELA“ DIN FOCŞANI. Felicităm pe Coana *Tiţa Pavelescu* dela Focşani directoara-proprietară a gazetei *„Sentinela“* pentru frumoasele şi inimoasele articole publicate în Nr. 93 din 22 Septemvrie 1929, precum: *„Miss-Gospodina“* „La Palestina“ şi *„Tot religia-i de vină“*. Acest număr a ieşit în patru pagini.

Dl. MINISTRU VAIDA-VOEVOD săptămâna trecută era să fie victima unui *Jidan — comunist, Avram Goldenberg*, care a tras un glonte de revolver asupra dlui ministru. Glonţul a trecut alături, aşa că dl Vaida-Voevod a scăpat neatins de această mişelească încercare de omor.

In nul din numerii viitori, concluzii şi învăţăminte, din acest atentat.

Dl NAE RĂDULESCU din Filipeştii Pădure, judeţul Prahova, abonatul nostru, ne-a vizitat la redacţie, plătind abonamentul şi cumpărând un *„Tablou mult grăitor“*.